

[Glistrup]

er virkelige besparelser i det – det kan ministeren ikke bestride – hvorimod det er meget dubiose og tvivlsomme besparelser og i hvert fald menneskelige ulykker, der ligger i det foreliggende forslag, der kun kan opfattes som et resultat af en intern magtkamp inden for regeringen, hvor arbejdsministeren forsøger at tryne socialministeren. Det er det eneste, man kan se i dette forslag; der er jo ikke nogen reel besparelse i det.

Man kan ikke med den moralske forargelse, som ministeren opbyder, sige, at det er Fremskridtspartiets skyld, og at Fremskridtspartiet er umoralsk, fordi det ikke vil være gulvmåtte for regeringen, når den ikke er stærk nok til at komme op på de 90 mandater, samtidig med at regeringen hverken nogen sinde har villet realitetsforhandle noget med Fremskridtspartiet eller har villet gå ind på drøftelser af Fremskridtspartiets egne forslag, men bare har sagt nej til dem.

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Hr. Kaj Poulsen mente ikke, der var nogen dokumentation vedrørende lønmodtagersiden i de citater, jeg har udvalgt. Det beklager jeg, og jeg skal udvide mit udvalg fra interviewet med Niels Fog, der i Børsens Nyhedsmagasin den 14. oktober blev spurgt:

»Hvad sker der, hvis arbejdsgiverne ikke vil underskrive en frigørelsesattest?«

Han svarer:

»Du har en mere glad medarbejder, du har færre problemer, hvis du skriver under, end hvis du lader være. Det er jo et godt tilbud for arbejdsgiveren at kunne få en deltidsmedarbejder, der kan hæve fuld løn og få sit hjem, sine børn og deres skolegang til at fungere. Den del af sagen er virkeligheden for mange kvinder på arbejdsmarkedet. Vi må indrømme, at det er dem, der hænger på hjemmets pligter. Og ud over, at du har en glad og veludhvilet medarbejder, har du også en medarbejder, som du ved fravær og spidsbelastninger kan trække mere på.«

Arbejdsgiveren har glæde af det, og medarbejderen har glæde af det. Derfor gør de det; derfor skal vi have ændret systemet.

Der næst skal jeg bare sige til hr. Glistrup, at det er fuldt sædvanlig parlamentarisk praksis, at forslag fremsættes til forhandling i Folketinget. Vi forhandler gerne med Fremskridtsparti-

et om dette forslag, ligesom vi gerne forhandler med Socialdemokratiet om det, hvis man er interesseret i at gå ind i en konstruktiv drøftelse af det. Dette er et af de spareforslag, som indgår i den besparelsesdiskussion, som Fremskridtspartiet er inviteret til hos finansministeren, så der bliver masser af chancer for at komme i forhandling om det, men det er da meget almindeligt, at vi fremsætter forslaget, inden vi påbegynder forhandlingen.

Til slut skal jeg bare sige, at jeg selvfølgelig er enig med socialministeren om dette forslag; det er grebet ud af luften, at der skulle være tale om en magtkamp i den sammenhæng. Vi er enige om dette forslag, ligesom socialministeren og jeg i øvrigt er enige – i den forbindelse kan jeg give et svar til hr. Bollmann, som jeg glemte, men som jeg gerne ville give – om, at arbejde med yderligere forslag til en forstærket indsats for at bringe bistanndsklienter ud på arbejdsmarkedet.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Fremskridtspartiet takker arbejdsministeren for, at han nu vil føre konstruktive drøftelser med os. Det er Fremskridtspartiet altid rede til. Vi er rede til konstruktive drøftelser og har været det i de 15 år, hvor vi har siddet i Folketinget. Men vi har i hvert fald i de sidste seks år så at sige ikke kunnet komme til nogen konstruktive drøftelser med den regering, der har siddet de sidste seks år.

Men hvis arbejdsministerens seneste indlæg betyder, at han nu slår over, og at han nu gerne vil føre konstruktive drøftelser, må han bare være klar over, at der så skal føres konstruktive drøftelser ikke bare om hans forslag, men også om vores lovforslag nr. L 254 af 12. april 1988. Når man skal føre forhandlinger med hinanden, må man også lytte til, hvad den anden part siger. Det skal ikke være de ensidige diktaters politik, som man fra Henning Christophersentiden har ført fra den borgerlige regerings side over for Fremskridtspartiet, og hvor man bare har sagt: Nu skal I makke ret, og nu skal I – for at bruge statsministerens yndlingsudtryk – bare være på plads, som man siger til en hundehvalp.

Hvis arbejdsministeren virkelig vil bryde med seks års regeringspraksis og føre konstruktive drøftelser med Fremskridtspartiet, kom-